

Arrest

nr. 60 045 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Leuven, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven van 9 februari 2010 tot niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. FRANSIS en van advocaat T. KAPPETIJN, die loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde, (J.M.),
van Marokko nationaliteit,
geboren te (...), op (in) (...),*

heeft zich op 17 november 2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

Mechelsesraat 0231/0003, 3000 Leuven.

Uit de controle op 07/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Aangezien ten eerste de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAAANDEN., en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. Aangezien uit het hoger vermelde duidelijk gebleken is dat de verantwoordelijke van de Burgemeester van de Stad Leuven niet de nodige controle of alleszins niet het nodige aantal controles heeft uitgevoerd waardoor duidelijk kan gesteld worden dat hij een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat immers van een Gemeentebestuur mag verwacht worden dat men meermaals een controle uitvoert en wanneer men na een tweede of derde controle niemand zou thuis vinden men een papier zou achter laten waarbij men verzoeker zou uitnodigen om zichzelf aan te bieden bij de Diensten van de Politie om hen een duidelijke uitleg te verschaffen hetgeen echt niet gebeurde. Het is niet zorgvuldig om uit één politieverlag te concluderen dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres woont. Het is niet zorgvuldig om uit één enkele controle te concluderen dat verzoeker niet op het opgegeven adres woont, zonder dat er een bericht wordt achter gelaten om verzoeker de kans te geven zich te verantwoorden voor zijn afwezigheid en alsnog aan te tonen dat het opgegeven adres zijn werkelijke verblijfplaats betreft. De vaststellingen zijn te beperkt om te kunnen spreken van ondubbelzinnige en duidelijke vaststellingen. Het is kennelijk onredelijk om uit de controle van 7 januari 2010 af te leiden dat verzoeker niet op het opgegeven adres verblijft. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Stad LEUVEN een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is kennelijk onredelijk om geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van verzoeker. De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RvV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X 111). Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden."

2.1.2. Verzoeker voert aan dat het niet redelijk en zorgvuldig is om op basis van één politieverlag te concluderen dat verzoeker niet op het door hem opgegeven adres woont.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het PV van 7 januari 2010 van de politie van de stad Leuven, dat zich in het administratief dossier bevindt, om te besluiten dat verzoeker niet op het door

hem opgegeven adres woont. Dit PV "Adrescontrole ingevolge verzoek tot regularisatie 15/09/2009-15/12/2009" vermeldt: "Ondanks een tiental controles op het adres op verschillende tijdstippen kan betrokkene niet aangetroffen worden".

Uit voorgaande blijkt dat de politie van de stad Leuven niet slechts één controle heeft uitgevoerd doch tientallen. Verzoeker maakt met zijn betoog dat er slechts één controle werd uitgevoerd en dat de politie "een papier zou achter laten waarbij men verzoeker zou uitnodigen om zichzelf aan te bieden bij de Diensten van de Politie om hen een duidelijke uitleg te verschaffen" niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door na tientallen controles op verschillende tijdstippen te besluiten dat "deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont".

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Aangezien er ten tweede schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept. Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de eerste bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit tweede middel als hernomen dient te worden beschouwd. Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, dient de motivering van een administratieve beslissing de feitelijke en juridische gronden te vermelden opdat de bestuurde kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een beslissing te nemen. De motivering dient afdoende te zijn, en moet dus duidelijk, pertinent, precies en volledig geformuleerd worden zodat de bestuurde n alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. De formele motiveringsplicht is geschonden wanneer de bestuurde nog moet achterhalen wat de eigenlijke motieven zijn die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing. Uit de beperkte motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker niet afleiden waarom geoordeeld wordt dat uit de woonstcontrole van 7 januari 2010 blijkt dat hij niet op het hogervermelde adres zou wonen. In zijn arrest nummer 30.022 dd. 17 juli 2009 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : "Er mag derhalve worden aangenomen dat het advies van de procureur des Konings een determinerend gegeven is ter onderbouwing van de bestreden beslissing. Het doel van de formele motiveringsplicht wordt in casu echter niet bereikt wanneer mede wordt verwezen naar een advies waarvan de inhoud voor verzoekster onbekend is gebleven (RvS 13 oktober 1992, nr. 40733). In beginsel dient te worden verwezen naar stukken die de bestuurde ter kennis werden gebracht (RvS 2 oktober 1997, nr. 68 611) of hem bekend zijn (RvS 30juni1998, nr. 74 852). Het is niet aan de bestuurde zelf om de mededeling van een advies te vragen waarnaar in een beslissing wordt verwezen (RvV 30.022 dd. 17 juli 2009). In casu dient besloten te worden dat de inhoud van het rapport van woonstcontrole onbekend is gebleven voor verzoeker, terwijl dit rapport nochtans ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing. In casu is de motivering van de beslissing stereotiep en zonder inhoud. De motivering betreft enkel een loutere verwijzing naar een adrescontrole. Voorzover geoordeeld zou worden dat de bestreden beslissing wel voldoet aan de formele motiveringsvereisten quod non betwist verzoeker alleszins de materiele motivering van de bestreden beslissing De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van alle feitelijke gegevens, of de overheid die correct beoordeeld heeft en of de overheid op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu moet rekening gehouden worden met het impact dat de bestreden beslissing heeft, nl. door toedoen van deze beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker niet doorgestuurd aan de bevoegde overheid om de aanvraag te beoordelen op haar gegrondheid. De beslissing tot niet-inoverwegingneming moet derhalve met grote zorgvuldigheid genomen te worden. In casu vond slechts één controle plaats, ongeveer twee maanden

na het indienen van de aanvraag. Een beslissing die dan onder verwijzing naar 1 adrescontrole, in algemene, stereotiepe bewoordingen besluit dat verzoeker niet woonachtig is op het voorgehouden adres, voldoet niet aan de materiële motiveringsplicht en/of aan de beginselen van behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de burgemeester dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *"Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: Mechelsesraat 0231/0003, 3000 Leuven. Uit de controle op 07/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 30.022 van 17 juli 2009 van de Raad dient te worden vastgesteld dat dit arrest handelt over een advies van de procureur des Konings, terwijl het in deze zaak gaat over het PV van 7 januari 2010 van de politie van de stad Leuven. Beide zaken zijn niet vergelijkbaar zodat verzoeker voornoemd arrest niet dienstig kan aanvoeren. Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker de waarachtigheid van het PV niet betwist.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC